

Men det var det realistiske, det var det nuværende, det var det, man kendte, og det var det, som der var sikkerhed for ville fungere, der vandt, og det var vi meget tilfredse med.

Derfor opfatter vi også jaet som et opgør med egoismen, et opgør med snæversynet og et opgør med tankegangen om, at vi i Danmark såmænd er os selv nok. Europas skæbne er altså også vores skæbne, og det er det, vi tror jaet også var et udtryk for at et flertal af den danske befolkning havde indtryk af, og det er vi bestemt glade for.

Så blev det her folketingsår jo også året med alle løfterne og alle de løfter, der så ikke blev indfriet eller kun delvis indfriet. Og der er ingen kritik i dét, for det er lettere at give løfter, end det er at leve op til dem. Vi kan da godt forstå, at der måske var nogen skuffelse over børnepakken, og vi kan godt forstå, at hjemnehjælpsdiskussionerne og diskussionerne om, at skolerne er i dårlig stand osv., er ubehagelige, men vi må jo så sige, at det kunne jo være, fordi man har sat forventningerne for højt, og fordi det måske er lykkedes også for folketingspolitikere og for ministre at love for meget. Derfor er der vel grund til at sige, at alle, der i det her Folketing lover skattelettelser af generel karakter, må stå til ansvar for de løfter, men de må også vide, at det koster noget, der vil bringe skuffelse ude i de små hjem, for besparelser vil ramme hårdt.

Vi må nøjes med at lave omlægninger i det danske samfund. Vi har brug for pengene, for hvis vi vil have det velfærdssamfund, alle drømmer om, og gøre det godt for alle de grupper, som alle gerne vil gøre det godt for, så koster det altså noget, og derfor er det omlægninger, vi må tale om.

Vi kan selvfølgelig også gøre andet end bare lave omlægninger. Det er CD's opfattelse, at der må noget mere effektivitet i den offentlige styring. Vi har i Finansudvalget adskillige gange på det seneste været ude for ikke mindst byggesager, hvor der har været væsentlige overskridelser af byggebudgetterne, når vi nåede frem. Og dér er vi jo altså kommet i nogle situationer, hvor det er svært for Finansudvalget at sige nej til de sidste 30 eller 40 mio. kr. som er en overskridelse af budgettet, hvis man allerede har brugt 150 eller 200 mio. kr. Men det er altså en ekstraudgift på 30 eller 40 mio. kr., som vi har fået i hovedet.

Her har hr. Estrup fra Det Radikale Venstre og jeg været med til at rejse spørgsmålet i

Finansudvalget, om vi ikke kan få en kulegravning af de her ting, og for CD's vedkommende i hvert fald vil jeg da godt sige, at det kunne være, at man skulle overveje at udlicitere byggestyring, så man har nogen at hænge det op på, når disse overskridelser faktisk kommer. Det kan ikke være rigtigt, at vi poster penge ud til projekter for bagefter at finde ud af, at de blev meget dyrere, og at vi så hænger på den. Jeg synes, at regeringen skulle tage sig lidt af de sager, og vi vil i hvert fald i Finansudvalget vende tilbage til det.

Strukturaendringer i det offentlige er jo også nødvendige. Vi ser stadig væk for mange eksempler på kassetænkning mellem amter og kommuner. Nu skal jeg ikke trætte med de sindslidende endnu en gang, selv om det er et vigtigt emne, der bestemt gerne må nævnes, men vi ser altså stadig væk den kassetænkning rundt omkring, en kassetænkning, som jo også er med til, at offentlige midler ikke bliver brugt ordentligt. Det er stadig væk grotesk, at man f.eks. på de sindslidendes område bruger dyre hospitalspladser, fordi der mangler »økonomisk billige« bomuligheder osv. rundt omkring. Den kassetænkning findes adskillige steder og også i andre sektorer, og det bør man selvfølgelig gøre noget ved.

Vi må vel også på et eller andet tidspunkt være voksne nok til at tage diskussionen om, om decentraliseringen ikke er gået for langt. Min påstand er, at vi i dag er i en situation, hvor man har decentraliseret så meget i det danske samfund, at vi i virkeligheden har ganske udsatte grupper, som taber på grund af decentralisering. Jeg ved da godt, at det er ligesom et pendul: Nu var der en centralisering for år tilbage, og nu skal man prøve det modsatte, og så decentraliserer man. Men et pendul har det jo med at gå fra yderpunkt til yderpunkt, og det kunne godt være, at der skulle bremses en lille smule op på noget af det her.

Så er der endelig det sidste, som jeg godt vil sige lidt om:

Det er CD's opfattelse, at Folketinget jo ikke kun er et administrationsorgan, og at ministre og statsministeren heller ikke kun er et administrationsorgan. Det er rigtigt, at statsministeren flere gange bruger udtrykket, at man skal kunne se resultaterne af politik, og at politik er at nå noget.

Her vil jeg gerne slutte med at sige, at jeg en gang imellem savner, at både ministre og folketingsmedlemmer, men jo specielt ministre, går